

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201230864/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

den Stue, hvor der spillede Kort, naar der var fremmede. Det var Faders Kontor, og han sad ved sit Skrivebord ved Siden af Kisten og passede sit Arbejde som Sogneraadsmænd.

Om mine to ældste Brødre *Carl* og *John* husker jeg ikke ret meget. Carl var ude som Landvæsenselev, John som Søkadet. Der var stor Jubel og Ærefrygt iblandt os, naar de i Ferierne besøgte Hjemmet; men ikke desto mindre var jeg meget glad, da John skulde hjemmefra. Han var nemlig Ejer af en Farvelade, som ved hans Bortrejse skulde tilfalde mig, og neppe var han ude af Døren, før jeg bemægtigede mig Klenodiet og begyndte at male, saa Farverne stod omkring mig.

Af de hjemmeværende Børn var jeg den ældste, og man beskyldte i Almindelighed mig for at støbe Kuglerne og lade de mindre skyde dem ud.

Dette benægter jeg!

Men naturligvis var jeg af og til med til de gale Streger, der lavedes, f. Eks. den Gang vi satte Hønsene ud at svømme. Jeg kan endnu huske Dammen fyldt med de skrigende, forskrækkede, baskende Høns, og vore Vagtposter, som var stillede op for at passe paa Fader.

„Der er han! Der er han!“ — vi kaldte ham i saadanne Øjeblikke aldrig andet end „han“ — raabte de, og saa tog Pokker ved os.

Een Historie var jeg i hvert Fald ikke med til: at plukke alle Fjerene af den store, gule Hane. Jeg vilde gerne have set Moders Ansigt, da hun sad ved sit Vindue og saa' det nøgne Kræ komme spankulerende forbi. Men jeg havde mit Alibi i Orden: jeg var til Fugleskydning i Svingelen. Moders Søster, Tante Thora, paastod ganske vist, at jeg, inden jeg tog afsted, havde sagt til de andre, at de skulde gøre det, men det var skammelig Bagvaskelse.

Den næste i Flokken efter mig var *Otto*, som for sine kvindelige Dyders Skyld fik Navnet *Mette*. Han var nemlig en udpræget feminin Natur; han strikkede og syede og støvede af. Og iøvrigt passede han sit Embede som Hønskepige: „fandt Hønsene ud“, samlede Æg og passede Liggehøns.

Saa var *Ejnar* en ganske anderledes rask Dreng. Han var